

ของหวานของชั้น

My favorite dessert is you.

เนื้อเรื่อง โดย เมธาธีร์ (Metha Tee)

วาดภาพ โดย ทีปกร (Teepakon)

ชื่อเรื่อง : ของหวานของชั้น

ผู้แต่ง : เมธาธีร์ (Methatee)

วาดปก : ทีปกร (Teepakon)

จัดรูปเล่ม : เมธาสิทธิ์ กุดวิฟ้า

ตรวจสอบคำผิด : เมธาสิทธิ์ กุดวิฟ้า

จำนวนหน้า : 276 หน้า (รวมปกหน้าหลัง)

ช่องทางการติดต่อนักเขียน

Facebook.com/tk46130

Instagram.com/methatee

Youtube.com/c/Methatee

Line ID : tee_t45

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558 ห้ามผู้ใดคัดลอก
ดัดแปลง หรือเผยแพร่เนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งก่อนได้รับอนุญาตจากเจ้าของผลงาน หากพบ
เห็นการละเมิดลิขสิทธิ์จะทำการดำเนินคดีตามกฎหมาย

ความในใจของปุนปั้น

ทำไมพวกเราสองคนต้องมาพบกันด้วย... ถ้าผมรู้ว่าปัญหามันจะเยอะขนาดนี้ ผมคงไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับชีวิตพี่หรอก ผมเป็นต้นเหตุให้หลาย ๆ ครอบครัวต้องเกิดความแตกแยกกัน แม่เพื่อนสนิทก็ต้องมาลำบากเพราะความรักของผม...

ทรมาน ไม่มีสมาธิ ซึมเศร้า มันเป็นเพราะผมคิดถึงแต่เขาไง “พีซัน” จริง ๆ เขาเป็นผู้ชายที่เพอร์เฟกมาก ๆ เลยนะ เขาดูแลเทคโนโลยีผมดีมากปานจะกลืนกิน แต่ถึงแม้ความสัมพันธ์ของเราสองคนจะดูเหมือนว่ารักกันดี... สำหรับพีซันอาจจะใช่เพราะเขาไม่ได้สนใจใครเลยนอกจากตัวผม แต่ผมนี่สับสนคิดมาก ครอบครัวที่เขาก็ไม่ต้อนรับแถมยังจัดหาคู่หมั้นไว้ให้แล้วอีก ส่วนคู่หมั้นของเขานั้นก็เป็นลูกของเพื่อนสนิทของแม่ผมอีก แล้วคุณจะให้ผมทำยังไงละ สำหรับวัยนักศึกษาปี 1 ที่ยังไม่เคยผ่านความรักมาก่อนอย่างผม มันยากมากนะที่จะรับมือและแก้ปัญหาเพียงคนเดียวได้...

“เห็นขนมชิ้นที่ไร คิดถึงแต่เขาตลอดเลยเรา”

ปุนปั้น คำศรีวาริ

ทำความรู้จักกับตัวละครหลัก

บั้น (บูนบั้น คำศรีวาริ)

อายุ 18 ปี น้ำหนัก 55 ส่วนสูง 170 เรียนที่คณะวิทยาศาสตร์ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาหาร มหาวิทยาลัยเด็อนหงาย | “บูนบั้น หรือ บั้น เด็กหนุ่มวัยม.6 กำลังจะจบในเร็ว ๆ นี้ ชี้ ๆ ไส ๆ อ่อนไหวง่าย เป็นผู้ที่ใฝ่ฝันอยากเปิดกิจการร้านขนมไทยเป็นของตนเอง และใฝ่ฝันมือการทำขนมไทยอันเป็นเลิศให้โลกได้รับรู้”

ซัน (ซันฟ้า กันตรทิมาณ)

อายุ 20 ปี น้ำหนัก 80 ส่วนสูง 180 เรียนที่คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยบัวหลวง | “ซันฟ้า หรือ ซัน หนุ่มมหาวิทยาลัยปีสาม คณะโบราณคดี เป็นลูกชายคนเดียวของบ้านที่มีฐานะร่ำรวยมาก แต่สิ่งที่เขาต้องการที่สุดคือทำให้พ่อกับแม่ภูมิใจในตัวเขา เพราะชีวิตเขานั้นไม่เคยมีความสุข เพราะถูกบังคับแทบทุกอย่างมาตั้งแต่ยังเด็ก”

แฟรงค์ (พิสุทธิ สุรวีเชตษฐ์)

อายุ 18 ปี เรียนที่คณะวิทยาศาสตร์ สาขาฟิสิกส์ มหาวิทยาลัยเด็อนหงาย | “แฟรงค์ หนุ่มหล่อหุ่นดีสไตล์เด็กเนิร์ดเกาหลี่ เป็นลูกชายคนโตของบ้านที่เปิดธุรกิจผลิตรองเท้าแบรนด์ชื่อดัง เป็นคนจริงใจ ดูแลดี แต่รักใคร่ไม่เก่งนัก เป็นเพื่อนรักเพื่อนสนิทกับบั้นตั้งแต่แม่คลอดออกมา”

คอย (วรวิมล เทนะวัตตา)

อายุ 20 ปี เรียนที่คณะวิทยาศาสตร์ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาหาร มหาวิทยาลัย
เด็อนหงาย เป็นพี่รหัสของบัน | “เพื่อนต่างมหาวิทยาลัยของชั้นฟ้า พี่รหัสของปุ่นบัน เป็นคน
ขยัน กตัญญู ไม่ค่อยเข้าสังคมมากเพราะต้องเอาเวลาไปทำงานหาเงินและดูแลยายที่บ้าน
เพียงคนเดียว”

ไอริส (ภักษ์นันท์ มาลัยตรีกุล)

อายุ 20 ปี เรียนที่คณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยบัวหลวง | “สาวสวยไฮโซ
สไตล์ลูกคุณหนู ว่าที่คู่หมั้นของชั้นฟ้า เป็นคนอารมณ์ร้อนเจ้าคิดเจ้าแค้นเห็นแก่ตัวเป็นที่สุด
บางครั้งเวลาทำอะไรเธอก็มักไม่ได้ไต่ตรงอย่างถนัดวุ่นก่อน”

เราเตอร์ (ยศพนธ์ พงศพิศ)

อายุ 21 ปี เรียนที่คณะวิทยาศาสตร์ สาขาฟิสิกส์ มหาวิทยาลัยเด็อนหงาย เป็นพี่รหัสของแพ
รงค์ | “อดีตบ้านของเขาเคยรวยมาก เคยเปิดกิจการร้านเครื่องเพชรหลายสาขา แต่ก็ต้องถูก
ฟ้องดำเนินคดีเนื่องจากการขายเพชรปลอมจนหมดตัว เขาสันนิษฐานว่าต้องเป็นฝีมือของร้าน
เครื่องเพชรที่เปิดใหม่และกำลังเป็นที่นิยม ซึ่งแม่ของชั้นฟ้าเป็นเจ้าของ ทำให้เขาเกลียดชังหน้า
และแค้นชั้นฟ้ามาก”

ตัวละครเสริม

ดินปืน | อายุ 17 ปี เป็นน้องแท้ ๆ ของปุ่นบัน

มิน | อายุ 20 ปี เป็นเพื่อนของชั้นฟ้า เรียนสาขาเดียวกัน

เพ็ญ | แม่ของขุนปั้นและดินปั้น สามีเสียชีวิต

ดวง - ฤ | แม่ - พ่อ ของชั้นฟ้า

สมัย - ชัย | แม่ - พ่อ ของแฟรงค์

บัว - ศักดิ์ | แม่ - พ่อ ของไอริส

ยายมา | ยายของดอย

แก้วตา | ผู้จัดการคลังสินค้าของบริษัทรองเท้าที่ครอบครัวของแฟรงค์เป็นเจ้าของ

*** เพ็ญ, สมัย, บัว ทั้งสามคนเคยเป็นเพื่อนสนิทกันในสมัยเรียนมัธยม ***

{EP01} สังขยาหน้าไซ

4 กุมภาพันธ์

เสียงเพลงอันครึกครื้นที่เบียดขึ้นมาตลอดการเดินทาง ในรถตู้คณะโบราณคดีที่กำลังมุ่งหน้าไปยังแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี กับนักศึกษาสิบคน หลายคนล้วนรู้สึกตื่นเต้น แต่ก็มีบางคนที่ไม่รู้รู้สึกสนุกอะไรเลย เพราะเขานั้นได้นอนหลับมาตลอดทาง

"ถึงไหนแล้ววะ" ชายหนุ่มผู้มีนามว่าชั้นฟ้า ที่นั่งอยู่เบาะหลังสุดถามเพื่อนของคนที่นั่งอยู่ด้านหน้า

"ไม่รู้วะ มึงก็เปิดแผนที่เองดูดิ" เพื่อนตอบกลับหนุ่มผู้ถามมา ก่อนที่เจ้าตัวจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็กดู

"อ้าเกอคง"

"เฮ้ย ไร่ชั้น มึงเข้าเกมห่วยยดิ ทีมภูเขาดแคร์วะ มึงมาเล่นให้ห่วยดิ นอนมานานแล้วนะ มึงอะ" เพื่อนที่นั่งด้านหน้าชวนชั้นเล่นเกม

"ไม่เอา กูจะนอน" ชั้นบอกเพื่อนไป ก่อนจะล้มตัวลงนอนต่อ

การเดินทางดำเนินไปอย่างราบรื่น นักศึกษาทุกคนหลับสนิท ทำให้รถเงียบมากเหมือนไม่มีคนอยู่เลย

ต่อมาในเวลาประมาณสี่ทุ่มครึ่ง ชั้นรู้สึกตัวขึ้นมา และพบว่ารถตู้ได้จอดที่บึงแห่งหนึ่ง และเพื่อน ๆ ที่นั่งด้านหน้าสุดหลายคน ออกไปทำธุระกัน คนขับก็ไม่อยู่เช่นกัน... และพอตีชั้นก็เกิดปวดท้องขึ้นมา เขาจึงลุกขึ้นเพื่อที่จะไปเข้าห้องน้ำอย่างจ้วงเจี๊ยะ

ผ่านไปราวสิบนาที ชั้นเดินกลับมาจากห้องน้ำ และก็ได้เห็นว่า รถตู้ได้เปลี่ยนช่องในการจอด แต่เขาก็ไม่ได้คิดอะไรแต่อย่างใด และเปิดประตูเดินขึ้นรถไป... ชั้นเดินผ่านเพื่อน ๆ ที่นอนหลับกัน ท่ามกลางความมืดสนิทบนรถ และเขาก็ล้มลงนอนที่เบาะหลังสุดเหมือนเช่นเคย

5 กุมภาพันธ์

เวลาหกโมงสิบห้านาที คนขับรถขึ้นมาปลุกชั้นให้ลงจากรถ เพราะเหลือแค่เขาเพียงคนเดียวที่ไม่ตื่นสักทีจนรุ่งเช้า

ชั้นลงจากรถมา ถึงกับเบิกตากว้างมองไปรอบตัว ก่อนจะมองหาอาจารย์และเพื่อน ๆ ของตน แต่ก็หาไม่เจอ... เขาเดินมานั่งลงที่เก้าอี้ในตึก และก็ได้รู้ตัวว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่สถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดมหาสารคาม เมื่อรู้เช่นนั้นเขาก็แทบเข้าทวิต อยากรจะร้องให้ออกมาซะงั้น

ตอนนี้เขาไม่มีอะไรติดตัวอยู่เลย เพราะของใช้ทุกอย่างอยู่บนรถตู้คันนั้น รวมถึงโทรศัพท์ด้วย 'แม่ช่วยชิบหายเลย' ชั้นพูดในใจพลางถอนหายใจออกมาอย่างแรง

"พี่ครับ รับขนมไว้ทานไหมครับ มีข้าวต้มมัด หม้อแกง กับ เต้าส่วนครับ" เด็กผู้ชายคนหนึ่งอายุราว ๆ 16 หรือ 17 ปี เดินผ่านมาเจอชั้นที่นั่งอยู่คนเดียวหน้าจุดจอดรถบัส

"พี่ไม่มีเงินติดตัวเลยครับ" ชั้นตอบเด็กที่ยื่นถือตะกร้าขนมอยู่ตรงหน้าไป ทำได้เพียงแค่มองขนมในตะกร้าที่น่ากินและกลิ่นน้ำลายเพราะความหิว

"พี่มาจากไหนครับ หลงทางหรือ มีอะไรให้ผมช่วยไหม" เด็กชายขนมยังคงถามต่อด้วยความเห็นใจและอยากจะช่วยเหลือ

"พี่มาจากกรุงเทพ แต่น่าจะขึ้นรถผิดตอนที่จอดบีม แคมตอนนี้พี่ก็ตัวเปล่าด้วย" ชั้นตอบไปด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ และเปลี่ยว ดูเหมือนจะร้องไห้ด้วย

"ห๊ะ! มาจากกรุงเทพฯ หลงทาง ไม่มีอะไรติดตัวเลยด้วย! เอาใจดีล่ะ... อ้อ! เดี่ยวผมให้พี่เยี่ยมโทรศัพท์... อะนี่" เด็กคนชายชนมพุดจบก็นั่งโทรศัพท์ที่ให้คนตรงหน้าอย่างหวังดี

"ขอบใจ"

ชั้นรับโทรศัพท์มา และกดเบอร์โทรหาเพื่อนสนิทของตนอย่างรวดเร็ว ยังดีที่จำเบอร์มันได้

"ฮัลโหล ไช้! ไช้มีนปะ"

(ไช้เห็นชั้น มิ่งไช้โหม มิ่งหายไปในไหนของมิ่ง ของก็ไม่เอาไป ไช้สัสเอ๊ย เขาพากันติดต่อหามิ่งแทบตาย)

"เออ ชั้นรอดผิดคันเองแหละ... แล้วอาจารย์อยู่ไหนขอคุยด้วยหน่อยสิ"

(นายชั้นฟ้า เป็นยังไงบ้าง ตอนนี้อยู่ที่ไหน)

"ยังไม่มีอะไรครับ ตอนนี้อยู่ที่ บขส.มหาสารคามครับ ผมไม่มีเงินติดตัวเลยครับจะทำอะไร จะไปไหนก็ไม่ได้เลย"

(อืม... จริง ๆ อาจารย์มีเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ชื่อเพ็ญ บ้านแกอยู่ห่างจาก บขส. เกือบ ๆ 10 กิโลเมตร ถ้าจั่งเธอไปพักที่นั่นก่อนนะ เดี่ยวอาจารย์ติดต่อให้เขามารับ)

"อ้อ! ขอบคุณมาก ๆ เลยครับอาจารย์ ขอขอบคุณจริง ๆ ครับ"

(ไม่เป็นไร หน้าที่ของอาจารย์คือต้องดูแลนักศึกษาทุกคน อะไรที่พอช่วยได้ก็จะช่วย... แต่... กิจกรรมนี้เธอพลาดไป อาจารย์ขอไม่ให้ผ่านนะคะ)

"เห้อ... แต่ก็ได้ครับอาจารย์ไม่เป็นไรครับผมเข้าใจ"

จบบทสนทนาทางโทรศัพท์กับอาจารย์ ชั้นก็รู้สึกดีขึ้นมานิด อย่างน้อยก็มีที่นอนมีที่ไว้ให้พักในเวลาห้าวันที่เหลือนี้

ชั้นยืนโทรศัพทศินให้เด็กชายขนมที่อยู่ตรงหน้าพร้อมกล่าวขอบคุณ

"อะ! เอาไว้กินรองท้องนะครับ ผมให้ฟรี" เด็กชายขนมก็ส่งข้าวต้มมัดให้ชั้นมาสามอัน

"ขอบใจนะ... น้อง..."

"ชื่อตินเป็นครับ เรียกเป็นเฉย ๆ ก็ได้ครับ"

"อ้อ ขอบใจมาก ๆ นะตินเป็น แถวนี่คนก็ไม่มีพี่ก็ไม่รู้จะไปถามใคร"

"ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวยังงั้นผมไปก่อนนะ จะไปขายของต่อ"

"ครับ ขอให้ขายดิบขายดีนะครับ"

จบบทสนทนาทั้งสองแยกจากกันไป ชั้นทำได้เพียงแค่นั่งรอโดยลำพัง รอให้คนที่อาจารย์กล่าวถึงมารับ ผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมงกว่า ๆ ในขณะที่ชั้นกำลังนอนอยู่บนม้านั่ง ก็มีใครบางคนขับมอเตอร์ไซด์มาใกล้ ๆ และเรียกให้ชั้นลุกขึ้น เขาลุกขึ้นมาั่งและมองไปยังเจ้าของเสียงปรากฏว่าเป็นเด็กชายขนมคนเมื่อกี้เลย

"อ้าวป็น มีอะไรหรือเปล่าครับ" ชั้นถามป็นไปด้วยความสงสัย

"พี่ชื่อชั้นฟ้าใช่ไหม แม่ผมชื่อเพ็ญนะ แม่ผมบอกให้มารับพี่กลับบ้านอะ มา ๆ ขึ้นมาเลย" ชั้นดีใจจนประหลาดใจว่าทำไมโลกถึงได้กลมขนาดนี้ เขารีบวิ่งขึ้นไปซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ ก่อนที่ป็นจะบิดออกไปอย่างนุ่มนวล

ดวงอาทิตย์ทอแสงริบหรี่ในยามเช้า สาดส่องมากระทบหน้าชั้น ในขณะที่ชั้นอนท้ายมอเตอร์ไซด์อยู่ เป็นความสดชื่นที่บอกไม่ถูก และหาได้ยากในเมืองกรุง มีดีกรามบ้านช่องผุดขึ้นเป็นระยะสลับกับทุ่งข้าวนาปริงที่เพิ่งจะแตกต้นกล้าออกมาเป็นสีเขียว ชั้นเป็นคนกรุงเทพตั้งแต่เกิดไม่เคยได้ออกมาสัมผัสบรรยากาศแบบนี้มาก่อน มันเจียบสงบ รดไม่ติดเหมื่อนที่เคยเจอเจออยู่ทุกวัน

ไม่นานนักทั้งสองคนก็มาถึงบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านสองชั้น ครึ่งปูนครึ่งไม้ ช่าง ๆ บ้านนั้นมีหลังคายื่นออกมา มีเตาถ่านขนาดใหญ่อยู่มากมาย และมีผู้สูงวัยอีกประมาณห้าคนกำลังนั่งช่วยกันทำขนมกันอย่างชะมัดเขม่น

"หนูชื่อชั้นใช้ใหม่ลูก ป้าชื่อเพ็ญนะ" ป้าเพ็ญเดินเข้ามาทักทาย ทันทีที่ชั้นลงจากมอเตอร์ไซค์

"ใช้ครับ ขออนุญาตรบกวนด้วยนะครับ" ชั้นตอบกลับไปอย่างเกรงใจ

"หนูเข้าไปอาบน้ำก่อนไป ป้าเตรียมเสื้อผ้าไว้เผื่อละ เดี่ยวที่เหลือให้ไปปั่นมันแนะนำนะ"

"ได้ครับป้า ขอขอบคุณมากครับ"

ชั้นอาบน้ำแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย ก็มานั่งดูเหล่าคุณป้าและคุณยายนั่งทำขนมกันหลายอย่าง "อ้าวชั้น เสร็จแล้วหรือลูก" "ไอ้ป้า! ปั่นเอ๊ย พาพี่เขาไปพักผ่อนหน่อยลูก" ป้าเพ็ญเดินออกมาเจอชั้น เลยเรียกให้ป้ามาพาไปยังที่พัก

"ไปที่ไหนหรือครับป้า" ชั้นถามไปอย่างสงสัย

"บ้านเล็กจ๋า เปิดเป็นร้านขนมที่ป้าชายอยู่ที่นี่แหละ แต่วันนี้ป้าหยุด... บ้านหลังนั้นลูกชายคนโตป้าอยู่คนเดียว ถ้าหนูอยู่บ้านนี้คนมันเยอะ เสียงดัง กัลดรบกวนหนู เดี่ยวยังงี้ป้าจะโทรบอกมันให้นะ" ป้าบอกชั้นอย่างละเอียด พร้อมยื่นกุญแจบ้านให้หนึ่งดอก

"เรื่องเสื้อผ้า ลูกป้ามันก็มีเสื้อผ้าเยอะ หุ่นก็พอ ๆ กันกับหนูเลย หยิบไปใส่ได้เลยนะป้าอนุญาต" ป้าบอกเขาอีกครั้ง ก่อนที่ชั้นและป้าจะออกรถไปโดยไม่รีรอ

จากนั้นดินปืนก็ขับรถมอเตอร์ไซค์ไปส่งชั้นจนถึงบ้านเล็ก ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านใหญ่มากสักเท่าไร เป็นบ้านปูนสองชั้นมีแนวยาวไปข้างหลัง ด้านหน้าเป็นกระจกใส และมีชั้นวางขนมขายมากมาย

"พี่ชายผมชื่อปูนปั้นนะ เรียกสั้น ๆ ว่าปั้นก็ได้ ช่วงนี้แถมจะมีสอบ เลยไปติวกับเพื่อน ๆ วันนี้น่าจะกลับดึก" ป้าบอกชั้นเรื่องพี่ชาย ก่อนจะพาไปแนะนำห้องต่าง ๆ ภายในบ้าน

.....

21.00 น.

ณ บ้านแฟรงค์

"วันนี้แค่นี้ละ ติวกันหมดแล้ว ไกล่สอบแล้วพวกมึงก็ทบทวนกันหน่อยนะ" ชายหนุ่มผู้ชื่อแฟรงค์พูดขึ้นมา หลังจากจบการนัดเพื่อน ๆ สีคน มาทำงานและติวกันที่บ้านของตน

"วันนี้มึงไม่ต้องไปส่งกุนะ วันนี้กูเอารถมา" บ๊นบอกแฟรงค์ไปพลางเก็บอุปกรณ์การเรียนมากมายเข้ากระเป๋า

"อืม ขับรถดี ๆ ละมึง มีดแล้วอันตราย" แฟรงค์พูดกับบ๊นด้วยความเป็นห่วง และบ๊นก็ขับมอเตอร์ไซค์กลับไป

{EP02} ขนมหั้น

ไม่นานนับก็กลับมาถึงบ้าน เขาไขกุญแจเข้ามาและเปิดไฟเหมือนทุกวัน แต่ทันใดนั้นเขาก็ตกใจเมื่อเห็นร่องเท้าผ้าใบคู่หนึ่งถอดอยู่ข้างประตู

เขาเบิ่งตาดูแล้วดูอีกและแน่ใจว่ามันไม่ใช่ร่องเท้าของน้องชายตน บันรีบขึ้นบันไดและเดินไปยังห้องนอนของตนอย่างช้า ๆ ทันใดนั้นก็ได้เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังชอกหาอะไรบางอย่างอยู่ภายในห้อง

บันหัวใจเต้นแรงอย่างมาก เขากลัวจนตัวสั่น เปิดโทรศัพท์ว่าจะโทรหาตำรวจแต่แบตก็ดับหมดชะงักเลย เขาจึงลงมาที่ห้องครัวและคว้าเอามีดปอกผลไม้มาติดตัวไว้ ก่อนจะค่อย ๆ เดินย้อนกลับขึ้นไป

ในระหว่างที่กำลังเดินขึ้นบันไดนั้น ชายปริศนาผู้ที่อยู่ในห้องก็เดินออกมา บันซึ่งยังไม่ค่อยมีสติก็ตกใจอย่างแรงจนหน้าซีด ทำให้ก้าวขาพลัดและลื่นจนจะล้มส่วนมีดก็กระเด็นออกไปอีกทาง

แต่ในขณะที่บันกำลังจะหงายหลัง ชายอีกคนที่อยู่ตรงหน้าก็เอื้อมมือมากอดไว้... ความรู้สึกของบัน เปลี่ยนจากกลัวเป็นสับสนในทันที บันกลับหายใจกลับตาที่ก่อนจะผลักชายตรงหน้าออกไป

"นี่น้องบันใช่ไหมครับ พี่ชื่อชั้นฟ้านะครับ" ชั้นกล่าวทักทายบัน แต่บันเองยังคงทำหน้างงเหมือนคนคิดอะไรยังไม่ออก

"แล้ว... เอ่อ... มาทำไม มาได้ยังไง มากับใคร แล้วมาทำอะไร" บันชุดคำถามเข้าไป พร้อมกับค่อย ๆ ก้าวขาถอยหลังอย่างช้า ๆ

"ข้าพญูเียงบอกให้พี่มา แต่ข้าแกบอกว่าจะโทรบอกนายแล้วนะ" ชั้นบอกไป บั้นจึงนึกขึ้นได้ว่าเบตโทรศัพท์ของตนหมดเลยไม่ได้ติดต่อใคร

"แล้วเมื่อไหร่ที่นายถือมีดมา จะเอาพี่ให้ตายเลยหรือ" ชั้นถามบั้นไปอีกรอบ

"แล้วเมื่อไหร่ที่ค้นหาอะไรในห้อง" บั้นไม่ตอบคำถาม แต่ถามกลับไปด้วยความแปลกใจ

"ก็หาวิธีโทรเบอร์นะสิ โน่นมันมันหนาวเกินไป" ชั้นอธิบายไปให้บั้นเข้าใจ และเมื่อเห็นความน่ารักรักของบั้นจึงยิ้มออกมา

"แล้วทำไมถึงยิ้ม" บั้นเห็นเช่นนั้นจึงถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง ด้านคนตรงหน้าก็ไม่ตอบอะไร ชั้นยังคงยิ้มและเดินลงบันไดผ่านตัวบั้นไป ตรงไปยังห้องน้ำ บั้นรีบหยิบสายชาร์จโทรศัพท์มาชาร์จทันที พอเปิดเครื่องได้ก็รีบโทรหาที่บ้านอย่างรวดเร็ว แต่ทุกคนก็ปิดเครื่องเพราะดึกแล้วคงจะเข้านอนกัน

ชั้นเสิร์จเจอร์ออกมาจากห้องน้ำ และพบว่าบั้นยังคงนั่งอยู่บนโต๊ะบริเวณเดิม "ไม่ไปอาบน้ำนอนหรือ" ชั้นเอ่ยปากถามไป แต่คนที่นั่งอยู่ตรงหน้าไม่ตอบอะไร ได้แต่มองหน้าและถอนหายใจหนัก ๆ ชั้นเห็นเช่นนั้นจึงเดินไปหาและนั่งลงตรงหน้า พร้อมเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟังอย่างละเอียดยิบ

"แล้วไม่มีโทรศัพท์ที่ไม่มีเงินจะอยู่ได้หรือ" บั้นเปิดคำถามขึ้นเมื่อชั้นพูดจบไปสักพัก

"ก็แค่หัววันเอง ส่วนเรื่องการกินพี่ว่าคนแถวนี้คงไม่ปล่อยให้อดตายหรือมั้ง" ชั้นตอบกลับไปเพื่อยืนยันว่าตัวเองอยู่ได้พร้อมจ้องหน้าบั้นและส่งสายตาวานไป

เมื่อชั้นพูดจบบั้นก็ไม่ได้สนใจอะไร แลมยังขลุ่ยที่ชั้นยิ้มทำหน้าที่ทำตาแบบนั้นอีก จึงลุกขึ้นและเดินเข้าไปอาบน้ำ... ชั้นที่นั่งอยู่ที่เดิมก็เอามือมาแตะหัวใจตัวเองและรู้สึกได้ว่ามันเต้นแรงกว่าปกติ

บั้นเสร็จจากการอาบน้ำก็เดินเข้ามาในห้องนอนพร้อมกับเปลือยท่อนบน แต่มีผ้าขาวม้าปกปิดส่วนล่างไว้อยู่ ชั้นที่นอนอยู่บนพูกข้างล่างข้างเตียงก็ลืมตาขึ้นก่อนจะมองร่างกายของบั้นอย่างไม่คลาดสายตาราวกับไม่เคยเห็นมาก่อน

"จะมองหาพระแสงอะไร" บั้นหันมาดูและทำคิ้วขมวดไม่พอใจ

"ก็นายหุน่ดีใจ ขอมองไม่ได้หรือ" ชั้นตอบไปตรง ๆ สายตาก็ยังไม่ละจากจุดเดิมจนบั้นต้องรีบใส่เสื้อผ้าเพื่อปกปิดไว้

"ชอบหรือ" บั้นถามเมื่อใส่ชุดนอนเสร็จ

"ใช่ พี่ชอบ"

บั้นได้ยินเขาก็ทำตัวไม่ถูก ได้แต่ยืนหน้าแดงกลืนน้ำลาย พอรู้สึกตัวก็รีบกระโดดขึ้นบนเตียงและส่งให้ชั้นลุกไปปิดไฟ "ทำไมไม่ปิดก่อนขึ้นเตียงวะ" ชั้นพูดเพิ่มพาดเสียงเบาคนเดียว

6 กุมภาพันธ์

05.03 น.

ชั้นตื่นขึ้นมาเพราะได้ยินเสียงบางอย่างอยู่ชั้นล่าง พอลงไปดูก็พบกับบั้นที่กำลังทำอะไรบางอย่างอยู่คนเดียวในครัว

"กำลังทำสังฆาอยู่" บั้นพูดออกมาเมื่อเห็นชั้นเดินลงมาจกชั้นสอง

"ยังไม่ได้ถามเลย" ชั้นตอบกลับไปอย่างกวน ๆ และเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ

"เชื่อผมสิ ยังไงก็ต้องถาม คนไทยนะชอบเผือก" บั้นหันมาพูดด้วยสีหน้าที่กวน ๆ ชั้นได้ยินคำนั้นก็หัวเราะออกมาเบา ๆ คนโตกว่าไม่ได้ช่วยอะไรเพราะบั้นไม่ยอมให้ทำ ขนมนี่เป็นขนมที่

จะทำขายเข้านี้ สมทบกับขนมที่ทำมาจากบ้านใหญ่ โดยแต่ละเข้ามีดี บั๊นก็จะทำขนมที่แตกต่างกันออกไปแล้วแต่ว่าอยากทำขนมอะไร

"พี่หยิบผ้าขาวบางตรงลิ้นชักข้าง ๆ พี่ให้หน่อยสิ มีผมเป็นอันอยู่" บั๊นวางคนข้าง ๆ ชั้นก็ยื่นมือไปหยิบให้อย่างรวดเร็ว

เกือบจะหกโมงเช้า สังขยาก็สุก กลิ่นหอมลอยฟุ้งน่ารับประทานมาก ๆ บั๊นให้ชั้นช่วยตักข้าวเหนียวมูนใส่กล่องพลาสติกไว้ให้ ส่วนบั๊นก็ตักตัวสังขยาวางโปะลงบนข้าวเหนียวมูน

"ทำขนมเป็นตั้งแต่ตอนไหนหรือ" ชั้นถามขึ้นในระหว่างที่มีมือตักข้าวเหนียวมูนอยู่

"จำไม่ได้ แต่ถ้าพอทำขายได้ก็น่าจะประมาณมอหนึ่งนี่แหละ" บั๊นตอบพลางหันไปมองชั้นผู้ถามที่กำลังตักข้าวเหนียวมูนใส่กล่องอย่างตั้งใจ

บั๊นบอกชั้นไม่ต้องมาช่วยแบบนี้ก็ได้ แต่ชั้นก็ยังยืนยันกรานว่าจะช่วย เพราะคิดว่าตนควรทำประโยชน์ตอบแทนบ้าง "อยู่บ้านท่านอย่านั่งดูตาดูตา บั๊นจิวบั๊นควายให้ลูกท่านเล่น"

เมื่อทั้งสองคนเสร็จจากการแพ็กขนมสังขยา บั๊นถามชั้นว่ากินไข่เจียวไหม ชั้นจึงตอบตกลง จากนั้นบั๊นก็จัดการเริ่มทำอาหารทันที ชั้นกอดอกยืนดูรอให้บั๊นเรียกใช้ แต่ก็ไม่มีมีการเรียกสักที เขาทำได้แต่ยืนยิ้มมองบั๊นทำไข่เจียวคล้อยคนวิกลจริต

ต่อมาสักพักไข่เจียวสีเหลืองทองก็สุกพร้อมเสิร์ฟ กลิ่นหอม ๆ ลอยมา ช่างยั่วน้ำลายชั้นเสียจริง บั๊นวางลงบนโต๊ะพร้อมกับปลาข้าวสับรสเด็ดวางไว้ข้าง ๆ

"เคยกินไหม ปลาข้าวสับ" บั๊นถามชั้นพร้อมยกให้ดูใกล้ ๆ

"ไม่เคยอะ แต่เดี๋ยวจะได้ลองตอนนี้ละ" ชั้นตอบกลับไป ด้านบั๊นได้ยินเช่นนั้นก็ตักปลาข้าวสับใส่ข้าง ๆ จานข้าวให้ชั้น

สองหนุ่มกินข้าวเข้าอย่างเอร็ดอร่อย ชั้นก็สับสนกับตัวเองว่าทำไมแค่ไข่เจียวธรรมดาคลุกกับปลาข้าวสับมันจะอร่อยปานนี้ เขาอดที่จะมองหน้าบั๊นตอนเคี้ยวข้าวไม่ไหว จนบั๊นต้องทำ

หน้ามุ่มและถามไปว่ามองทำไม ส่วนชั้นเองก็ตอบกวน ๆ ไปว่า "ก็นายน่ารัก" บั้นถึงกับเกือบล้มลุกเมื่อดข้าวแต่อยู่ที่ ๆ ก็เกิดอาการเขินขึ้นมาซะงั้น

ไม่นานนักเมื่อบั้นและชั้นกินข้าวกันจนอิ่ม บั้นก็เดินไปหยิบสังฆยามาให้ชั้นลองชิม... ชั้นรับมาตักเข้าปาก รสชาติที่สัมผัสได้ก็เป็นรสชาติของสังฆยาใช่ตามท้องตลาดทั่วไป แต่ทำไมชั้นนี้รสชาติมันดีกว่าทุกชั้นที่เคยกินมา ชั้นได้แต่คิดและสงสัยภายในใจ

08.12 น.

คุณเพ็ญและดินปืนเดินเข้ามาในร้าน พร้อมกับผู้ช่วยห้าคน ยกถาดขนมไทยมากมายหลายอย่างเข้ามาในร้าน และช่วยกันจัดร้านให้พร้อมเปิดโดยทันเวลา

บั้นเข้าไปถามแม่และปิ่นกับเรื่องพี่ชั้น แม่ก็เล่าว่าติดต่อนเองไม่ได้ ก็เลยไม่ได้คุย... ชั้นเล่าให้คุณเพ็ญฟังอีกว่าเขาเกือบจะถูกบั้นใช้มีดคม ๆ ดวงนั้นแทงเขาซะแล้ว คุณเพ็ญก็หัวเราะชอบใจ บอกว่าดีแล้วที่อยู่ด้วยกันได้เพราะบั้นเขาไม่ชอบอยู่กับคนที่ไม่สนิทสักเท่าไร ชั้นหันขวับมามองหน้าบั้นและยิ้มออกมาอย่างนุ่มนวล บั้นก็มองค้อนอย่างเคือง ๆ กลับไป

"เฮอ! ะนะนี่ เงินอาจารย์ฝากมาให้ เดี่ยวหนูค่อยไปเคลียร์กับแกเองแล้วกันนะ" คุณเพ็ญยื่นเงินจำนวนสองพันบาทให้กับชั้น เอาไว้ใช้ประทังชีวิตที่นี่... ชั้นกล่าวขอบคุณก่อนจะรับเงินมาและเก็บไว้ในกระเป๋ากางเกงของตน

"ถ้ามีเรื่องอะไรก็ปรึกษาบ้ำได้เลยนะ เดี่ยวบ้ำบอกอาจารย์ให้"

แปดโมงครึ่งก็ถึงเวลาเปิดร้านเหมือนทุกวัน วันนี้ก็มีลูกค้าสืบເືອດคนกำลังยืนรอคิวอยู่หน้าร้าน เพ็ญ บั้น ปิ่น และ ชั้น ช่วยกันขายขนมกันอย่างเต็มที่ ลูกค้าก็มีเข้ามาเรื่อย ๆ มีตลอดเวลา

ไม่ขาดสาย ผ่านไปเกือบ ๆ สองชั่วโมงจนมกัชายเกือบจะหมดเกลี้ยง เหลือเพียงข้าวต้มมัดกับหม้อแกงอีกนิดหน่อย แต่เดี๋ยวเก็บไว้กินเองก็ได้

13.42 น.

คุณเพ็ญใช้ให้ปั้นกับปั้นไปซื้ออุปกรณ์และวัตถุดิบมาไว้ทำขนมในวันถัดไป ขึ้นเห็นเช่นนั้นก็ขอตามไปด้วย แต่มอเตอร์ไซค์นั่งอัดสามคันคงไม่ปลอดภัย ปั้นจึงถอนตัวไม่ไปตีกาว่า

ปั้นสตาร์ตมอเตอร์ไซค์เตรียมซึ่ง ขึ้นเองก็อยากขับแต่ไม่รู้ทาง จึงทำได้แค่นั่งซ้อนท้ายนั่ง ๆ อยู่ด้านหลัง... ในระหว่างที่ขับมาได้สักพักรถคันที่ขับอยู่ด้านหน้าเกิดเบรคอย่างกะทันหัน ปั้นจึงเบรคตามอย่างแรง ทำให้ชั้นผู้ที่ซ้อนท้ายอยู่สไลด์มากระทบกับปั้นอย่างแนบชิด และใบหน้าของชั้นก็ดันไปชุกอยู่ที่ต้นคอของคนด้านหน้าโดยที่ไม่รู้ตัว ปั้นรู้สึกเสียวสันหลังวาบขึ้นมาทันที ชั้นจึงรีบกล่าวคำว่า "ขอโทษ"

ไม่นานนักสองหนุ่มก็เดินทางมาถึงตลาดในเมือง พวกเขาจอดรถและพากันเดินไปยังร้านขายแปังเจ้าประจำ ปั้นขึ้นช่วยกันเลือกซื้อของตามใบสั่งของคุณเพ็ญ พอได้ครบทุกอย่างตอนถือก็หันเหเรื่องอยู่

ปั้นชั้นถือของเต็มไม้เต็มมือออกมาจากร้านค้า ระหว่างที่เดินกลับไปขึ้นรถ เขาก็ได้เดินผ่านร้านน้ำปั่น ชั้นนึกอยากกินจึงบอกให้ปั้นวางของลงและนั่งรอตนสั่งน้ำปั่นก่อน

ปั้นขอสั่งด้วย แต่ชั้นบอกแม่ค้าไปว่าไม่ต้อง และเปลี่ยนของตอนที่สั่งจากแก้วธรรมดาเป็นแก้วใหญ่พิเศษ "ซื้อแก้วใหญ่ได้คุ้มกว่านะ กินด้วยกันนี่แหละ" ชั้นบอกปั้นไป ปั้นเองก็ไม่อยากจะพูดมากได้แต่คิดในใจ 'ไม่ถามกุสั๊กคำเลยนะ'

สักพักน้ำมะพร้าวปั่นก็เสร็จ ชั้นจ่ายเงินไปและรับมา เขาดูคนปั่นหวาน ๆ อย่างชื่นใจ จนลืมนึกถึงคนที่เดินถือของสองมืออยู่ข้าง ๆ... เขาจึงยื่นแก้วและเล็งปลายหลอดไปที่ริมฝีปากของคนด้านข้าง บั้นหยุดเดินชั่วคราวและก้มหน้าลงมาดูคนปั่น

ทั้งสองคนเดินไปพลางดูคนปั่นมะพร้าวปั่นหวาน ๆ แก้วใหญ่ไปด้วย ชั้นดีใจที่ปั่นไม่ถือเรื่องการใช้หลอดอันเดียวกันแถมยังรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก เหมือนตนได้จับทางอ้อมซะอย่างงั้น เขาติดกับตัวเองอยู่นาน ว่าเขารู้สึกแบบนี้เพราะอะไร รู้สึกกับผู้ชายเสียด้วย

{EP03} กระจยาสารท

พวกเขาขับรถมอเตอร์ไซค์คันเดิมและกลับมาถึงที่บ้านเล็ก ในขณะที่บ้านกำลังจะยกของมากมายจากแฮนด์รถนั้น บันไดน้ก้าวขาไม่สูงพอที่จะพ้นเบาะนั่งไปได้ ทำให้ขาอีกข้างที่ลงมา ก่อนแล้วสไลด์ไปกับพื้นปูน ข้าวของที่ถือก็หลุดออกจากมือกระจัดกระจาย

บันล้มลงไปกระทบกับพื้น ร่างของเขาทับแขนข้างขวาอย่างแรงจนได้รับบาดเจ็บอย่างมาก บันร้องโอดโดยด้วยความเจ็บปวดทรมาน น้ำตาใส ๆ หยดลงมาอย่างต่อเนื่อง

นั่นทำให้คุณเพ็ญและปิ่นที่นั่งรออยู่ในบ้าน วิ่งแตกตื่นรีบมาดูอย่างรวดเร็ว ชั้นค่อย ๆ พุงตัวบันขึ้นอย่างเบาเมื่อ เขาพยายามดันตัวบันให้ขึ้นไปนั่งบนเบาะท้ายมอเตอร์ไซค์ บันร้องจ้กเมื่อขึ้นไปสัมผัสผสโคนแขนข้างที่เจ็บเข้า

"กอดให้แน่น ๆ นะ" ชั้นดึงมือข้างซ้ายของคนเจ็บมาโอบเอวของตนไว้ และรีบปิดคันเร่งมอเตอร์ไซค์ตรงดิ่งไปยังโรงพยาบาลโดยทันที

วันที่กอดเอวคนตรงหน้าอย่างแน่นและแขนอีกข้างก็เจ็บปวดแบบสุดขีด อยู่ดี ๆ เขาก็รู้สึกปลาลบปล้มแบบไม่ทันได้ตั้งตัว เพราะเขาเองก็ไม่เคยมีคนนอกครอบครัวมาดูแลอย่างดีเช่นนี้มาก่อน ชั้นขับอย่างรวดเร็วและเข้ามาถึงตัวเมื่องอย่างปลอดภัย ไม่นานเกินรอก็มาถึงยังโรงพยาบาล...

ผ่านไปสักพักราว ๆ ยี่สิบนาที คุณเพ็ญกับปิ่นก็มาถึงโรงพยาบาล ทั้งสองรีบเร่งฝึเท้าตรงมายังห้องฉุกเฉินเพื่อดูอาการบันทันที และพบว่าแขนข้างขวาของบันนั้นได้รับการใส่เฝือกเรียบร้อยแล้ว

พยาบาลบอกว่าแขนของบันได้รับการกระแทกค่อนข้างแรง ทำให้ข้อกระดูกบริเวณข้อศอกมีการเคลื่อนตัวเล็กน้อย และจำเป็นต้องใส่เฝือกร่วมสัปดาห์เลยทีเดียว...

บั้นผู้นอนอยู่บนเตียงทำหน้าที่เหมือนคนหมดอาลัยตายอยากได้แต่คิดไปเรื่อยเปื่อย ว่าแขนข้างที่ถนัดของเขาเป็นเช่นนี้แล้ว เขาจะใช้ชีวิตอย่างไร

คุณหมอมามาตรวจอาการให้อีกครึ่งชั่วโมงบอกว่ากลับบ้านได้ ก่อนจะจ่ายยาแก้ปวดมาให้จำนวนหนึ่ง เพื่อว่าตอนกลางคืนอาจจะเกิดอาการปวดขึ้นมา

17.04 น.

ทุกคนกลับมาจากโรงพยาบาล เผื่ออาการของบั้นอย่างใกล้ชิดจนบั้นทำตัวไม่ถูก แม่ตำหนิบั้นเรื่องไม่ระมัดระวังตัว บั้นจึงรีบผัดแทนเพราะรู้สึกผิดที่ตนเองให้น้องมายกของมากมายในตอนนั้น

คุณแพทย์และป็นหายห่วงจึงขอตัวกลับ เพราะต้องรีบไปเตรียมทำขนมมาขายอีกในวันพรุ่งนี้ และฝากให้ชั้นดูแลบั้นด้วย ชั้นยินดีและรับปากไปว่าจะดูแลให้ดีที่สุด พลางหันไปมองหน้าบั้นผู้ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ที่ตอนนี้กำลังขมวดคิ้วอยู่

ผ่านไปไม่นาน ชั้นก็ขออาสาทำอาหารเย็นให้ทาน ชั้นจะทำผัดกะเพราหมูย่าง ๆ ส่วนบั้นก็ยื่นดูคอยให้กำลังใจอยู่ข้าง ๆ

"จะจบมอหกแล้ว นายอยากเรียนต่ออะไรหรือ" ชั้นถามคนข้างกายเพื่อกำจัดความเงียบพร้อมกับสองมือที่กำลังทำผัดกะเพราอย่างสุดกำลัง

"วิทยาศาสตร์อาหารอะ ผมอยากสานต่อความรู้ที่ครอบครัวให้ผมมา" บั้นตอบพร้อมอธิบายเหตุผลดี ๆ อีกหลายอย่าง

สองหนุ่มชวนกันคุยเรื่องต่าง ๆ จนผัดกะเพราหมูเสร็จพร้อมทาน ชั้นตักใส่จานก่อนจะนำไปวางบนโต๊ะต่อด้วยคัดข้าวสวยร้อน ๆ ในหม้อมาอีกสองจาน

แม้ว่าผัดกะเพราะจานนี้จะมิรสเค็มไปนิด แต่สำหรับบั้นแล้วมันเป็นมื้อที่ดีที่สุด ๆ มื้อหนึ่งเลยละ และตอนนี้เขาก็เริ่มรู้สึกแล้วว่าตัวเองกำลังตกหลุมรักคนตรงหน้า

18.29 น.

"ปะ ไปอาบน้ำกัน เดี่ยวช่วย" ขึ้นออกตัวจะช่วยอาบน้ำ บั้นปฏิเสธไปและขัดขึ้นอย่างแรง ขึ้นบอกจะอาบน้ำด้วยเป็นเพื่อนและไม่จำเป็นต้องถอดหมด ไม่ต้องอายผู้ชายด้วยกัน

"แล้วนายจะประพินยังงัย ภูสบูยังงัย เดี่ยวเผือกก็โดนน้ำอีก" ขึ้นซักถามไป เมื่อเห็นว่าอีกคนไม่ยอมไปอาบน้ำทำความสะอาดร่างกายสักที

ตอนนี้บั้นหน้าแดงแค้นร้อนไปหมด เขาบอกจะโทรหาน้องชายให้มาอาบน้ำให้ แต่ขึ้นก็บอกว่าไม่ต้องอายและไม่คิดจะทำอะไรด้วย บั้นก็บอกไม่ถูกว่าอายเพราะอะไร เมื่อตอนที่เคยไปเข้าค่ายหลาย ๆ ครั้งก็อาบน้ำพร้อมเพื่อนออกจะบ่อย

ในที่สุดบั้นยอมเมื่อรู้ว่าสู้ไม่ได้ แต่เขานั้นระงับความเขินอายและอาการหน้าแดงร้อนผ่าวของตนไม่ได้ จึงปล่อยเลยตามเลย ตอนแรกเองขึ้นก็อยากจะแก้งหยอกบั้นเล่น แต่เห็นว่าบั้นเขินอายจนนิ่งไปแบบนี้เลยเปลี่ยนความคิด เนื่องด้วยกลัวว่าบั้นจะสติแตกไปเสียก่อน

ขึ้นดึงบั้นเข้ามาในห้องน้ำได้สำเร็จ เขาค่อย ๆ ถอดเสื้อยืดคอกกลมของบั้นออกอย่างทุลักทุเล เพราะมันติดตรงเผือกและบั้นเองก็ยกแขนขึ้นสูงไม่ได้

"คงอายตายแย่ ถ้ามีคินรู้ว่าพี่อาบน้ำให้แบบนี้" บั้นพูดพลางหัวเราะออกมา เพื่อหวังว่าจะกลบความเขินอายระดับสูงของเขาได้ ขึ้นก็มไปถอดกางเกงบั้นออกเหลือเพียงบ็อกเซอร์และจัดการถอดของตัวเองด้วยเช่นกัน

ชั้นตักน้ำด้วยชั้นขึ้นมา บรรจงวาดลงบนตัวปั้นและระวังไม่ให้น้ำไปโดนเปลือกตามที่หมอบได้บอกไว้ ปั้นสะดุ้งเบา ๆ เมื่อรู้สึกถึงความเย็นอ่อน ๆ ของน้ำ

ชั้นตักน้ำรดตัวปั้นสลับรดใส่ตัวเอง ทั้งสองอาบน้ำกันด้วยความเงียบ ไม่ใช่แค่ปั้นที่เขินอายเพียงคนเดียว ชั้นเองก็เขินเช่นกัน เพราะเขาเองก็ไม่เคยอาบน้ำร่วมกับใครมาก่อน ชายคนโตกดสบู่ออกจากขวดมาถูให้เกิดฟองนุ่ม และลูบไล้ลงบนเรือนร่างของคนตัวเล็ก กลิ่นหอม ๆ ของสบู่ทำให้ผ่อนคลายลงได้เยอะ แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้ลดความเขินลงได้เลยแม้แต่หน่อย

ทั้งสองห่อตัวด้วยผ้าขนหนู เดินออกมาแต่งตัวกันหลังอาบน้ำเสร็จ ชั้นเปิดตู้เสื้อผ้าหาชุดนอนดี ๆ ที่เหมาะกับปั้น เมื่อเขาพบแล้วก็หันกลับมาใส่ให้คนที่ยืนรออยู่ด้านหลัง มันใส่ง่ายกว่าที่คิดไว้ เพราะเป็นเสื้อบาง ๆ แบบติดกระดุม และปั้นเองก็ไม่ต้องขยับแขนมากอีกด้วย

ตามด้วยกางเกงขาสั้นลายหัวใจสีขาว ปั้นถกขาขึ้นทีละข้าง เพื่อที่จะให้ชั้นสามารถสอดช่องว่างของขากางเกงเข้ามาได้ ส่วนมือข้างที่ไม่เจ็บของปั้นนั้นก็กำลังกำปมผ้าขนหนูไว้อย่างแน่น ด้วยความที่กลัวว่ามันจะหลุดลงไป

19.10 น.

ปั้นค่อย ๆ เอียงตัวนอนลงบนเตียงนุ่ม ๆ ส่วนชั้นก็ล้มตัวลงไปนอนฟูกข้าง ๆ เพียงเหมือนเดิม เวลาผ่านไปหลายสิบนาที ทั้งสองก็ยังนอนไม่หลับกันเพราะปกติพวกเขาอนกันค่อนข้างจะตึก ปั้นทนไม่ไหวจึงลุกขึ้นจากเตียงชวนชั้นลงไปดูหนังที่ชั้นล่าง เพื่อเป็นการฆ่าเวลาและให้ร่างกายเกิดอาการง่วงนอนขึ้นมาบ้าง ชั้นได้ยืนก็ติดตัวขึ้นมาจากฟูก และอย่างเท้าเดินดังตามลงไปชั้นล่าง

บั้นกตรีไม่ทเลือกหาดูหนังใหม่ ๆ ที่น่าดูในจอทีวี บั้นถามขึ้นว่าอยากดูเรื่องไหน ชั้นก็ตอบไปว่า "ดูเรื่องไหนก็ได้ที่นายชอบ" บั้นได้ยินเข้าก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ สายหัวไปมาด้วยความระอา

"เรื่องนี้ละกันนะ" บั้นพูดออกมา เมื่อกดไปเจอหนังโรแมนติคที่น่าดูเรื่องหนึ่ง

สองหนุ่มนั่งดูหนังอย่างใจจดใจจ่อ แต่เมื่อถึงฉากเลิฟซีนที่เร้าบั้นก็ก้มหน้าลงแทบทุกที คงเป็นเพราะความเขิน

พวกเขาที่นั่งดูหนังได้สัปดาห์ใหญ่ ชั้นหันหน้าไปมองบั้น ก็พบว่าบั้นนั้นกำลังนั่งสัปหงกคอตกลงอยู่ คงเพราะความง่วงบวกกับความเหนื่อยในวันนี้ ชั้นเห็นก็อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้

แต่ทันใดนั้นบั้นก็เปิดตาให้กว้างขึ้นและหันมามองชั้น ทำเอาเขาหุบยิ้มไม่ทันเลย "แอบมองผม แล้วยิ้มแบบนี้คิดอะไรอยู่หรือเปล่า" บั้นถาม ก่อนที่จะอ้าปากกว้างและหา

"จริง ๆ ก็คิดนะ" ชั้นตอบไปและยิ้มหวานออกมาอีกครั้ง พร้อมจ้องตาดวงน้อยตรงหน้า

"คิดเรื่อง" บั้นถามกลับพลางขมวดคิ้วทำหน้างุนงง

"พี่ชอบบั้นไง" ชั้นตัดสินใจพูดชัดถ้อยชัดคำ ด้วยน้ำเสียงที่มั่นใจ

"อ้อ... ผมก็ชอบพี่" บั้นปลั่งปากพูดออกไป แต่ไม่ทันแล้ว เขาอายจนหน้าชาเอามือปิดปากเปิดตาโต ก่อนจะรีบหันขวับกลับไปจ้องหน้าจอและดูหนังอย่างหนึ่งที่สุด ส่วนความง่วงตอนนี้ได้หายไปแล้ว

ชั้นเองก็อึ้งกับคำพูดคำนั้นอยู่ก่อนนาน หัวใจของเขาเต้นเร็วและแรงมาก แก้มของเขาร้อนผ่าวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน สองหนุ่มนั่งดูหนังกันแบบไม่มีสมาธิหลงเหลืออยู่ ไม่มีใครเข้าใจเนื้อเรื่องในหนัง เพราะวินาทีนี้พวกเขาคิดแต่เรื่องที่ว่าพวกเขาได้พูดอะไรออกไป

บั้นและชั้นนั่งดูหนังเรื่องเดิมไปเรื่อย ๆ โดยที่ไม่มีกรรขยับตัวหรือการพูดคุยต่อกัน

ผ่านไปราวสิบนาที ชั้นเห็นว่าคนข้าง ๆ ทำตัวนิ่งนานเกินไปแล้วจึงหันไปมอง ทำให้เขาเห็นว่าบั้นนั้นได้นั่งหลับไปเสียแล้ว ชั้นค่อย ๆ ขยับตัวบั้นให้โน้มลงมาหนุนคอกของตนอย่างเบา มือที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนบั้นรู้สึกตัวนิดหน่อยเลยทำเสียงอ้าอึ้งในลำคอ ก่อนจะจัดท่านอนให้กันได้สำเร็จ

ชั้นจ้องมองคนบนตักอย่างเอ็นดูท่ามกลางแสงไฟสลัว ๆ จากโคมไฟอันเล็กบนโต๊ะข้างหน้า เขาจับจ้องไปทุกส่วนของใบหน้าและร่างกายของบั้น ชั้นเองก็คิดในใจว่าเขาจะอย่างไรดีกับเรื่องนี้ ก่อนจะหยิบเอาผ้าห่มที่อยู่ข้าง ๆ มาปกคลุมร่างกายของคนบนตักไว้อย่างดี ต่อมาสักพักเขาก็เริ่มง่วงและหลับตามคนบนตักไป

{EP04} เรไร

7 กุมภาพันธ์

06.23 น.

ชั้นตื่นขึ้นมาพร้อมอาการปวดขาข้างขวาอย่างแรง เขาก็ลงไปมองคนบนดักก็ไม่เจอตัวการนอนอยู่แล้ว ชั้นลุกขึ้นเดินเข้าไปในครัว จึงพบกับบันที่กำลังทำขนมบางอย่างอยู่

"แขนเป็นยังไงบ้าง ไม่เจ็บแล้วหรือ" ชั้นเปิดคำถามขึ้น หลังแปลกใจว่าทำไมบันถึงมาทำขนมได้

"ยังเจ็บอยู่ แต่ก็ค่อย ๆ ชยับ เนี่ยผมทำได้นะแต่ทุลักทุเลหน่อย" บันตอบพร้อมส่งยิ้มให้ ส่วนมือก็ยังไม่วางจากการทำขนม

"แล้วกำลังทำขนมอะไรอยู่ละเนี่ย" ชั้นถามพร้อมเดินเข้าไปเปิดชิงที่อยู่บนเตาดู

"ขนมชั้นฟ้าครับ จริง ๆ มันก็คือขนมชั้นแหละ แต่เป็นสีฟ้า เลยเรียกขนมชั้นฟ้า... เนี่ยชั้นสุดท้ายละ" บันอธิบายก่อนจะหันไปเทแป้งชั้นสุดท้ายบนถาดขนมในชิง

"นั่นชื่อฟ้านะ" ชั้นบอก ส่วนบันก็ได้แต่ยิ้มและยกไหล่ขึ้นลง ไม่ได้ตอบอะไร

ผ่านไปอีกสิบนาทีขนมก็สุกพร้อมทาน บันสอนชั้นตัดขนมชั้นอย่างดี แต่ชั้นดันตัดแฉกแรกเบี้ยวไป เพราะมือยังไม่นิ่งพอ บันตำหนิเขาเบา ๆ ก่อนจะตัดแฉกที่เสียออกมาพักไว้ ทั้งสองคนตั้งใจช่วยกันห่อขนมชั้นใส่กล่องไว้เตรียมขายเข้านี้ให้ดี กว่าจะเสร็จทั้งหมดนี้ก็เรียกเหวี่ยงได้เหมือนกันนะ ชั้นคิดในใจ

"อะ อ้าปาก" บันตักขนมชั้นที่เอาออกมาพักไว้ก่อนหน้านี้ มาบ่อนชั้น

"อืม! อร่อยมาก หอม ๆ แบบนี้ไม่เคยกินมาก่อนเลย" ชั้นดูทานชั้นหลังจากกินขนมชั้นนั้นเข้าไป

"พื้ก็พุดเกินไป ผมก็ทำสูตรธรรมดาพื้นฐานทั่วไปนี่ละ แต่เดิมน้ำมะพร้าวกับกลิ่นมะลิไปนิดเดียว" บันอธิบาย มือก็พลางตักขนมเข้าปากตนเอง

08.02 น.

คุณเพ็ญและปิ่นมาถึงที่ร้านพร้อมขนมที่ทำสด ๆ มากมายอีกตามเคย ปิ่นมองไปเห็นขนมชั้นถูกจัดเรียงอยู่บนชั้นวางของอย่างเป็นระเบียบ จึงรู้ว่าบันทำขนม

"พื้จะลงมาทำขนมทำไมเนี่ย เดี่ยวแซนก็ไม่หายหรอก" ปิ่นดูพี่ชายของตน

"นี่! อย่าให้แม่รู้นะว่ามาแอบทำอีก หมอกับออกอยู่อย่างขยับแซนมาก... ต่อไปชั้นห้ามน้องหน้อยนะลูก" บันยังไม่ได้ตอบคำถามน้องชายของตัวเอง แม่เพ็ญก็ดูตัดหน้าชั้นมา

ชั้นฟังคุณเพ็ญพุดจบทักพ้ยหน้าและยิ้มรับรัว ๆ ส่วนบันก็ทำหน้าที่เหมือนคนเบ้อโลกและบันพึมพำว่าจากนี้คงไม่ได้ทำอะไรอีกนาน

ถึงเวลาเปิดร้าน คุณเพ็ญ ปิ่น และชั้น มาช่วยกันขายขนมอย่างตั้งอกตั้งใจ ส่วนบันนั้นทำได้แค่นั่งมองคอยให้กำลังใจอยู่บนโซฟาด้านในบ้าน เนื่องจากแม่ไม่ยอมให้เขาทำงานมาก ๆ

ลูกค้าหลายคนที่มานั่งกินขนมในร้าน พอได้ชิมขนมชั้นฟ้าฝีมือบันแล้ว ก็ต่างกล่าวชมกันอย่างไม่ขาดปาก ทั้งหอม ทั้งนุ่ม หวานพอดี บันผู้ได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจสุดขีด เพราะโดยปกติเขาไม่ค่อยได้รับคำชมจากลูกค้าหลายคนขนาดนี้